

Sygn. akt **III AUa 1160/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Małgorzata Aleksandrowicz

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019 r. w Poznaniu

sprawy **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 27 czerwca 2018 r. sygn. akt VII U 240/18

oddala apelację.

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
--------------------------------	-----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27.06.2018r. Sąd Okręgowy w Poznaniu uwzględnił odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12.01.2018r. zmienionej decyzją z dnia 4.06.2018r. poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do emerytury od dnia 28.12. 2017r.

Ponadto, Sąd Okręgowy stwierdził odpowiedzialność organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na podstawie przepisu art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Apelacyjny odwołuje się do ustaleń faktycznych przedstawionych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny nie uzupełniał postępowania dowodowego, stan faktyczny był między stronami bezsporny a apelujący stawia zarzut naruszenia prawa materialnego.

Uwzględniając odwołanie, Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany nieprawidłowo obliczył dla ubezpieczonej staż pracy w warunkach szczególnych. Pozwany nie wliczył do tego stażu okresu pobierania zasiłków chorobowych w okresie od 15.11.1991r. do 30.10.1998r. w łącznym wymiarze 91 dni.

Pozwany uznał staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 9 miesięcy i 25 dni. Po doliczeniu okresów zasiłkowych staż pracy w warunkach szczególnych przekracza 15 lat, co daje ubezpieczonej prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisu art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS).

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana.

Apelująca zarzuca naruszenie prawa materialnego to jest przepisu art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez przyjęcie, że do okresu pracy w warunkach szczególnych podlegają wliczeniu okresy pobierania zasiłków chorobowych co w konsekwencji prowadzi do naruszenia przepisu art.184 ustawy FUS.

Apelujący wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania M. W..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest bezzasadna.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że w postępowaniu odwoławczym jedyną kwestię sporną stanowi zaliczenie okresów pobierania przez ubezpieczoną zasiłków chorobowych po 14.11.1991r. do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że pozwany nie chce zaakceptować bogatego orzecznictwa sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego co do interpretacji przepisu art.32 ust.1a ustawy FUS.

Przepis ten został wprowadzony nowelizacją ustawy emerytalnej z dnia 20.04.2004r. i obowiązuje od 1 lipca 2004r.

Stanowi on, że do stażu pracy w warunkach szczególnych, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy za które pracownik po 14.11.1991r. otrzymał zasiłek chorobowy lub wynagrodzenie za czas choroby.

Powołane przez Sąd Okręgowy judykaty zawierają jednoznaczną interpretację tego przepisu odnośnie wliczania do stażu pracy w warunkach szczególnych zasiłków chorobowych wypłaconych po dniu 14.11.1991r.

Istota tego problemu została jednoznacznie wskazana w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.04.2010r. (II UK 313/09 publ. OSNAPiUS nr 19-20 poz.260) poprzez stwierdzenie, że osiągnięcie do dnia 01.01.1999r. okresu pracy w warunkach szczególnych o którym mowa w art.184 ust.1 pkt 1 ustawy FUS wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art.32 ust.1a pkt 1 ustawy emerytalnej, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004r.

Apelujący nie podaje żadnych argumentów, które mogłyby podważyć powołaną interpretację przepisu art.32 ust.1 a ustawy emerytalnej.

Ogranicza się jedynie do podania treści przepisu i prezentuje odmienny pogląd co do jego interpretacji.

Tymczasem bogate orzecznictwo sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje, że w przepisie art.184 ustawy FUS została zawarta ekspektatywa prawa podmiotowego dla osób w nim wymienionych. Oznacza to, że zmiana przepisu obowiązująca od 1 lipca 2004r. nie może naruszać prawa do emerytury jeżeli na dzień 01.01.1999r. ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych a prawo do świadczenia realizuje po tej dacie w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego.

Przepis art.184 ustawy FUS stanowi samoistną podstawę prawa do emerytury w oderwaniu od chwili osiągnięcia wieku emerytalnego.(por. uchwałę SN z dnia 8.02.2007 II UZP 14/06, wyrok SN z dnia 18.07.2007r. I UK 62/07). Uzyskanie stażu ubezpieczeniowego, w tym stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1.01.1999r. stanowiło gwarancję prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Wprowadzenie od 1 lipca 2004r. przepisu art.32 ust.1 a ustawy emerytalnej, stanowiło istotną zmianę w obliczaniu stażu pracy w warunkach szczególnych poprzez wyłączenie okresów zasiłkowych.

Zmiana ta nie może jednak naruszać prawa już nabytego a tym samym gwarantowanego do czasu nowelizacji przepisu.

Ten pogląd jest w orzecznictwie sądowym nadal aktualny.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 30.08.2018r. (I UK 359/17), którym odmówiono przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej organu rentowego, Sąd Najwyższy stwierdził, że orzecznictwo Sądu Najwyższego zmierza w kierunku zrównania sytuacji pracowników, którzy nie wykonywali pracy pobierając świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa także przed zmianą wprowadzoną od 1 lipca 2004r. poprzez dodanie art.32 ust. 1a ustawy emerytalnej, co pozwala zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych okresy niezdolności do pracy sprzed 1 lipca 2004r. jako daty wprowadzenia nowej regulacji.

Wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. określonego w art.184 ustawy emerytalnej okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według nowych zasad wynikających z art.32 ust 1 a, obowiązujących od 1 lipca 2004r.

Akceptując w pełni dotychczasową interpretację przepisu art.184 w związku z art.32 ust.1 a ustawy emerytalnej, wobec braku argumentów przeciwnych ze strony apelującej, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej.

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
--------------------------------	-----------------------	-------------------------------